

FÉNYSUGÁR

Evangeliumi hitébresztő és hirtelnyitő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak. főlestvér. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

A MAGVETŐ KEZÉBEN.

Közel az aratás. Kaszát fenő,
dolgos karokban duzzad az erő.
Dőlnek a rendek nemsokára már.
A magyar földre mosolyog a nyár.
Szelið hevében kéz arat.
Csak Egy marad, a magyar ég alatt,
Aki még mindig szánt türelmesen,
hisz tán nem gyülné egy kéréje sem.
Ekéje szenvedés és fájdalom.
Halad végig a magyar ugaron,
és közbe vet. Életbúzája van.
A magva, mint a tiszta színarany.
Kihulló, drága véren vette meg.
Becsül, jól ismer mindenegy szemel.
Mielőtt hinti őket szertesztét,
megtölti velük mindakét kezét.
és szól, beszél, és áldást mond nekik.
Amerre hullanak, elvihetik.
»Legyetek áldva, kis aranymagok.
En küldelek széjjel. Csak hulljatok.
Fekete, mély barázdák kékbelén
mindenitekben haljon el az én.
Halálba menve így teremtetek
aranykalászos, gazdag életet!...
Hogyha soká tart, míg a búzamag
önként, örömmel, bízva meghasad,
a szent aratás késik meg vele.
Oh, mikor lesz a magyar föld tele
érett kalásszal! — Igaz, hogy kemény.
De immár annyit szántogattam én:
teremni fog hamar, ha jó a mag.
Menjetek, hulljatok: megáldalak.
Áldott legyen, amely barázda vár.
Idején érje eső, napsugár.
A meghalás, az új-élet — adás,
áldott legyen, áldott a sarjadás!«
Búzaszemek vagyunk, úgy érzem én,
búzaszemek a Magvető kezén.
Kezébe gyűjtött, mielőtt megint
magyar barázdák mély ölére hint,
hogy áldottak, hogy áldottak legyünk
s teremjünk életet, ha elmegyünk.

Belák Erzsébet.

Minden jó adomány és tökéletes ajándék felülről való.

A legfontosabb mezei munka idejében vagyunk. A határ tele van dolgozó emberekkel. Ki érne rá ilyenkor tétlenkedni? Hiszen a mindennapi kenyérről van szó; ezt akarja az ember egész évre biztosítani. Az emberi szorgalom és munka már eddig is nagy eredményeket ért el. Jóleső érzéssel néz végig a szem a hullámozó vetéseken. De azután hirtelen felfelé tekint az égre. Onnan kell valamit várnia munkájára, hogy a szorgalmának kalásza is legyen. A fölfelé tekintő szem keresi a felhőket az égen. »Mi lesz, ha nem lesz elég eső?« — mondogatják aggódó szóval. Milyen világos, érthető tanítást ad neked a felhőtlen égbolt, a késői fagy, s a jégverés, magyar népem! Nem bízatsz magadban, a szorgalmadban, a karod erejében, mert ha Isten nem adhatja hozzá a maga tökéletes ajándékait — épen kevélységed miatt — akkor megszégyenülsz. A jó adományokat nem magunk munkáljuk és szerezzük, ezek a kegyelmes, irgalmas Istennek ajándékai. Ingyen, szeretetből adja a bűnös embernek, s azért szól és ébresztgeti lelkünket, hogy a legmagasabb, legdrágább ajándéka számára is megnyissuk szívünket. Aki az Ő tulajdon Fiát mindnyájunkért odaadta, mimódon ne adna Vele együtt mindent minékünk?

Óh, értsd meg az Ur kereső, megmentő, hívó szavát a mostani napokban is! Emeljük vágyó szemünket az égre, nem felhőket kutató, hanem kegyelmes, bűnbocsátó Istenünket kereső szívvel!

B. A. d. t.

„Hinni fogok, ha ...“

... »ha Isten megsegít, és megnyerem a főnyereményt;«

... »ha Isten meggyógyít;«

... »ha Isten gondoskodik jó időről;«

... »ha Isten engedi, s megnyerem peremet;«

... »ha Isten ellenségeimet megfenyíti és megbünteti;«

... »ha Isten a mai napomat különösen látható módon megáldja;«

... ha...; ha...; ha...;

Jól van ez így?

Egy ifjú így szólt egyszer az édesanyjához: »Anyám, néked pengős hited van. Ha egy pengőd van, egy pengős a hited; ha húsz filléred van, húsz filléres a hited.«

Ismét másoknak boldogsághitük van: ha egy grammnyi boldogságuk van, egy grammnyi a hitük, ha mászat éró a boldogságuk, mászsányi a hitük is!

Természetesen! De vajjon hit-e ez? »Boldogok, akik nem látnak és hisznek.« Feltétlenül hisznek!

Mit tehet Jézus?

A szitkozodóból imádkozót,
a hitetlenből hithóst, bálványoknak szolgálóból Istent imádót,
a megkötözöttből boldog, szabad embert,
a reménység nélkülüből megváltottat,
a világ örömeit keresőből munkást Isten országában,
a feldúlt családi otthonból Isten-sátort,
az iszákosból gondos apát,
a pogány népekből Isten-népet formálhat.

A második hang.

A szobában ülök és dolgozom. Egyszerre csak a szomszéd szobából ének hangjaira leszek figyelmes. Kis énekkar gyakorol. Először énekel a szoprán: kellemes, fülbemászó melódia csendül ki a hangokból. Azután próbál az alt: dallam nélküli hangok ütik meg füleimet. Majd következik az összpróba. Először túlságosan erősen énekel az alt, nagyon kihallatszik, s ez kellemetlen. A kar vezetője leinti az éneklést. Ujból kezdik. Most azután nem hallok mást, csupán a szoprán hang cseng kellemesen, tömören. Egyszer azonban elakad az alt s ekkor rögtön észreveszem, hogy a most már magában tovább éneklő első hang csengése nem olyan tömör, nem olyan teljes: hiányzik belőle a második hang, mely annak csengését szebbé tette, kellemességét kiegészítette.

Elgondolkoztam. Ime, ez a szerepe a második hangnak: az első hang szépségét emelni észrevétlenül, mert mihelyt nem ezt teszi, hanem maga akar érvényesülni, nem a feladatát teljesíti és így nem ér semmit igyekezete.

Eszembejut gyermekkorom: az iskolai énekkar. Mennyire nem szívesen énekeltek a második hangot! Miért? Mert az nehezebb és mégsem olyan szép, mint az első hang. Az érvényesülés igyekezete sarkalt csupán bennünket.

Ami a gyermekeknél a szavakból őszintén megnyilatkozik, ugyanaz az igyekezet tölti be a világban a felnőt szívét. Avval a különbséggel, hogy ők cselekedeteikkel árulják el szívük indulatait, amit egyébként elrejtteni igyekeznek.

Pedig az élet nagy kórusában is sok második hangra van szükség! Azonban a rít önzés és egyéb

bűnös indulat annyira meghomályosítja az énekesek lelki szemét, hogy nem látják a mennyei karmester alázatosságra, csendre intő kezét, nem teljesülhet az Ő akarata sok életben, azért nem teljes az összhang még itt e földön. És addig, míg a tetszetős, előnyös élethivatások betöltése körül szinte élet-halálharc folyik az emberek közt, addig az elrejtett, jelentéktelen, önmegtágadást kívánó munkák elvégzéséhez sokszor nincs vállalkozó még a munkanélküli világban sem! Ha valakinek azután mégis ilyen helyet kell betöltenie, mennyi a lázongás, elégedetlenség, az érvényesülniakaráss ott, ahol az Ur pedig csendes engedelmisséget várna. Ezért van az élet kórusában olyan sok diszharmónia, sokszor a legközelebbi családtagok, vagy munkatársak közt is!

Milyen kevés azoknak a száma, akik megtalálják helyüket az életben, csendes szívvel végzik a rájuk bízott életfeladatot, nem keresve semmit önzően a maguk számára, hanem arra törekszenek csupán, hogy munkahelyükön hűséggel, Isten tetszésére tudjanak dolgozni! Ezek közt vagy-e már, testvérem, vagy még te is keresel a magad számára érvényesülést? Milyen hiábavaló, sőt káros erő- és időpazarlások ezek!

És most a Jelenések könyvében írottak alapján lelkiszemeim előtt van egy harmadik énekkar, mely az üdvözültek seregéből fog alakulni az örökkévalóságban. Ott nem lesz már semmi diszharmónia, mert nem lesz bűn, mely megzavarná a teljes összhangot. Ott az éneklőket — bárhol legyen is a helyök kijelölve, — csupán egy cél vezeti; hogy Istent dicsőítsék és magasztalják.

Engedjünk az Urnak, hogy min-

den bünt kitisztíthasson még itt az életünkből és e földi élet tartama alatt alkalmasakká és méltókká tehessen bennünket az Ur Jézus által a nagy mennyei kar számára!

»Hárfakisérettel énekesek Zengnek az Ur előtt énekeket. Fehér a ruhájuk, a szenny tova-
tűnt,
Báránynak a vére lemosta a bünt.«

B. O. d. t.

Fehérebbe a hónál.

Abban az időben, amikor még Amerikában rabszolgaság uralkodott, egy különben emberséges, de a keresztyénséget szívből gyűlölő úrhoz új rabszolga került. Hólapdának hívták, dacára annak, hogy koromfekete volt. De a szíve tiszta volt. Tiszta a Bárány vére által, s épen azért, mint a Zsoltárban is olvassuk: »Fehérebbe a hónál.«

Egyik napon ura így szólott hozzá: »Azt mondják rólad, hogy énekelsz, imádkozol és másoknak Istenről beszélsz. Ostoba! Örülj, hogy mindened megvan, amire a testednek szüksége van. Mit törödsz a mások és a magad lelkével?«

»Massa« — felelte a fekete, »valóban ostoba lennék, ha a tanácsodat elfogadnám. Sokat dolgozom a testemért. S a lelkemmel, ezzel a drága kincsel ne törőd-
nék?«

»A te lelked ugyan nem drága kincs. Sem néked, sem nékem, sem senkinek ezen a világon.«

»Igaz«, — válaszolta Hólapda, »de értékes a Megváltó előtt. Sokkal értékesebb, mint fekete testem. Két kezem van, ha az egyiket levágják, megmarad a másik. Két

szemem van, ha az egyikre megvakulok, megmarad a másik; de lelkem csak egy van, ha azt elveszítem, mindent elvesztettem. Ezért fontosabb a lélek a testnél.«

Az egy szükséges dolog.

Egy kereskedő sokat áldozott az Urnak a munkájára és a helyi gyülekezetben hasznos munkásnak bizonyult. Azonban a lelkésznek mégsem volt az a benyomása róla, hogy szívé az Ur Jézusnak átadta volna. Egyik napon az utcán találkozott vele. Beszélgettek, s a kereskedő örömét fejezte ki afölött, hogy a gyülekezet olyan szépen gyarapszik és a munkában is előmenetel észlelhető. »De egy a szükséges dolog« — felelte rá a lelkész, és komolyan a szemébe nézett. »Attól félek, hogy ön még nincs ennek az egynek birtokában.« Azután elváltak. Késő este kopogtak a lelkész ajtaján. A kereskedő lépett be boldogságot sugárzó arccal és szemekkel. Melegén megszorította a lelkész kezét, s így szólt: »Lelkész úr, köszönöm azt a néhány szót. Épen arra volt szükségem, és most már enyém is az »egy szükséges dolog.«

Egy »kegyességéről« ismert aszszony, aki több jótékonyági egyesületnek volt tagja, s azokban sokat tevékenykedett, meghalt. A halálát ápolónője a következőképen mondja el: »Rettenetes halál volt! Ujra és újra azt kiáltotta: Sokat dolgoztam a külmiszióért, gondoskodtam a szegényekről, felkerestem a betegeket, óh, — de a lelkemre nem gondoltam.«

Dolgoznunk kell; de nagyon vigyázzunk, hogy életünk közép-pontjában ne a munka álljon! Dolgozzál úgy, hogy munkád ne legyen hiábavaló. Akkor lesz a munkád hiábavalóvá, ha aggodalmaskods és magadat teljesen átadod a munkának úgy, hogy életed fenntartását is tőle várod. Dolgozni kötelességed, de életed fenntartója az Úr és életszükségleteidről s a tiedről gondoskodni Isten feladata. Ezért ezt a kettőt: munka és létfenntartás, úgy el kell egymástól választanod, mint ahogyan el van választva az ég a földtől. Ezt bizonyítja a tapasztalat is; mert ahol Isten nem ad, ott ember hiába keres, még ha halálra dolgozná is magát . . . — Mégsem hiszünk? Ha nem Isten öröködik felettünk s javainkra nem Ő vigyáz, — tegyünk bár száz lakatot ajtónkra — kincsünket mégis moly és rozsda fogja megemészteni.

Munka és eredmény még nem boldogság.

Egy széles körben elterjedt nápilapnak, amely 382.000 példányszámban jelent meg, az alapítója s szerkesztője K. E. úr. volt. A lap rövid időn belül óriási eredményt ért el. Országszerte olvasták és mindenütt kedvelte szegény és gazdag, műveletlen és tudós egyaránt. A szerkesztő, aki néhány évvel ezelőtt halt meg, élete és munkája tetőfokán állva azt írta egyik barátjának: »Az eredményre méltán büszke lehetnék. A munka az enyém volt, egyedül az enyém. De, ha valaki megkérdezné tőlem, hogy kielégített-e és boldoggá tett-e, azt kellene szomorúan válaszolnom, hogy nem! Tizenöt éven keresztül ez az egy gondolat töltött be és uralta lelkemet, éj s napomat, elrabolta életem örömét, zárkóztatta, elnémulttá tett. Életem legszebb tizenöt évét munkába temettem. Barátaimat elhagytam, vasárnapról, s vele minden örömről lemondtam. Fáradt testem számára pihenést soha nem találtam. Az ilyen munka átok. A lap elterjedésével ám megelégedhetnék, tisztelet és dicsőség is jutott bőven, — de boldoggá nem tett és nyugalmat nem adott.«

Tolstói gróftól

egy rongyokba burkolt aggastyán alamizsnát kért. A gróf szánakozva nyúlt a zsebébe s akkor látta, hogy a pénztét otthon felejtette. Megragadta a koldus piszkos kezét, megszorította és így szólt: »Bocsáss meg testvér, nem adhatok egyebet ennél a kézszorításnál.« A nyomorúságos vonásokon halvány mosoly jelent meg és hálálkodva köszönte az öreg: »Atdál már valamit, testvérenek szólítottál.« — Adj szeretetet, lásd és érezd meg a nyomorultakban is testvéredet. Így vesz lakozást benned majd Krisztus szeretete.

Egy fiatal egyetemi hallgató szívében nagy vágy élt békesség és boldogság után. Felkereste egyik tanárát, hogy tanácsot, útbáigazítást és segítséget kérjen gyötrő kérdéseire. »Fiatal barátom« — felelte a tanár — »én is voltam ifjú. Azt gondoltam, hogy, ha dolgozom, s elvégzem feladatomat, lelkem éhsége csillapítva lesz. De nem így történt. Jézus azt mondja: »Aki ebből a vízből iszik, soha meg nem szomjuhozik.« Halhatatlan lelkünknek csendet és nyugalmat a munka nem adhat.«

KÜLMISSZIÓ

Egy zsidó konfirmandus.

»Konfirmációi ünnepség volt«, — mondja egy német lelkész, — »a gyermekek az oltár előtt térdeltek. — A konfirmációi ének elhangzott. — Besiettem a sekrestyébe, mialatt a közönség egy része elhagyta a templomot, másik része pedig, szülők és gyermekek összegyűltek, hogy az úrvacsorához járuljanak. — Az orgona már megkezdte a »Készítsd magad, kedves lélek...« c. éneket, s néhány percnyi magányomban lelkiszemeim előtt elvonultak az oltár előtt megáldott gyermekek. — Abban a pillanatban halkán kinyílt a sekrestye ajtaja, s egy feketébe öltözött, sűrűn lefátyolozott leány lépett be. — »Áldjon meg engem is!« — szólt halkán, — úgy, ahogy a gyermekeket is megáldotta. Kérem szépen!« — »Még nincs megkonfirmálva? — Vagy talán most tanul?« — »Óh, nem! Én zsidó vagyok, de hiszek az Ur Jézusban és úgy szeretnék keresztyénné lenni, de nem tehetem, nem szabad megtennem. Szüleimnek igen nagy fájdalmat szenvednék. — Óh, áldjon meg, kérem!«

Még mielőtt szólhattam volna, letérdelt és én megáldottam Izrael gyermekét és elmondtam Ésaías 43, 1 versét. — Könnyei végigcsurogtak arcán. Meghatva mondott köszönetet, majd elővette Ujtestamentomát, kérve, hogy az elmondott Igét bele írjam.

Gyorsan megtettem, — odakint már a második versét énekelték az úrvacsorai éneknek, az oltárhoz kellett mennem. — »Olvasson tovább, imádkozzék tovább, — az Ur adjon békességet Izraelnek!« — többet nem mondhattam már.

Vajjon Izraelnek ez a leánya nem volt-e szintén egy konfirmandus, — olyan, mint a többi, — sőt érettebb, mélyebb, mint mindazok a gyermekek, akiket a templomban megáldottam?

Nem tudom ki volt. — Soha többé nem láttam! — Ezek a percek azonban áldásomra voltak, és remélem, néki, a megáldott zsidó gyermeknek is.«

Egy kínai egy misszionáriustól egy Ujtestamentumot kapott ajándékba, amit szorgalmasan olvasott. Jézus Krisztus kegyelméből Isten hívő gyermekévé lett. Történt azonban, hogy egyik reggel azt olvasta a Bibliában, hogy aki hisz, annak meg is kell keresztelkednie. Mit tegyen? A közelben nem volt egy misszionárius sem. Később ő maga beszélte el egy misszionáriusnak a következőket:

»Esős napon házam ajtajánál álltam, s így szóltam magamban Istenhez: »Hiszek Uram, de hogyan keresztelkedjem meg?« Mialatt a földre hulló esőcseppek figyeltem, arra gondoltam: Isten az, aki az esőt küldte. Nem kérhetném-e meg, hogy megkereszteljen? Levetettem a ruhámat, kimentem és térdrehullva így imádkoztam: »Mennyei Atyám, kérlek keresztelj meg az Atya, Fiú és Szentlélek nevében.« Azóta él szívemben a bizonyosság, hogy Ő ezt meg is tette.«

Keresztyénné lenni azt jelenti: Megváltva az Ur Jézus kegyelme által, az Ő szellemében élni, az Ő dolgaival foglalkozni és az Ő akaratát cselekedni e földön.

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Jun. 16. Ján. 3:1—15. Róm. 11:33—36. Máté 28:16—20. Ef. 1:3—14. Az apostol elragadtatva áll meg az előtt a látvány előtt, amely Ielkiszemei előtt feltárul. Belétekint Isten gazdagságának, bölcseségének és tudományának mélységébe. De ha még ő, akinek oly nagy világosság adatott Isten gondolatainak a megértésére, ha még ő sem tudta azokat kikutatni és kinyomozni, hogy tudnánk mi, az apostolnak gyarló követői! De annyit azért mi is megérthetünk, hogy mindent Isten ad, s nekünk csak el kell fogadnunk mindazt, amit Ő számunkra elkészített és nekünk felajánl.

Jun. 17. Zsolt. 14. Luk. 16:1—18. Balgatag emberek mindig voltak, akik Istennek még létezését is tagadták. Olyan pedig, aki, bár hitt Isten létezésében, főle mégis el ne hajlott volna, egy sincs. Mindnyájunknak az idegenben való bujdosásból kell visszafordulnunk és hazatérnünk az atyai házba. De aki visszatér, az megigazul. Már a zsolttáríró is érezte, hogy ha egyes kegyesek megtalálták is a hazavezető utat már az ő-testamentomi időkben is, az egész nép visszafordulása csak a várva-várt Szabadító által történhetik. S a Szabadító eljött, nem csak Izrael, hanem az egész emberiség számára.

Jun. 18. II. Sám. 18:1—18. Luk. 16:19—31. Milyen nagy harc lehetett Dávid szívében a királynak és az apának összeütközése! A királynak hadba kellett indulnia a lázadó ellen, de az apa szerette volna megkímélni a fiút. Isten azonban ítélt. Absolonnak meg kellett halnia és pedig Joáb keze által, aki jobban meg tudta érteni a királyt, mint az apát. Halvány képe ez a Dávid szívében végbement harc annak a harcnak, amely Isten szívében végbemehetett, mikor elhatározta hogy megszüült, szerelmes Fiát halálra adja, hogy királyi fenségének és Atyai szeretetének egyaránt elég legyen téve.

Jun. 19. II. Sám. 18:19—33. Luk. 17:1—19. Dávid emberei csak az ellenséget látták Absolonban, de Dávid a fiát látta. Mit ért most öneki az, hogy népe győzelmet aratott az ellenségén, mikor neki a fiát kellett elveszítene! De Absolonnak a maga bűnéért kellett meghalnia. A mi Megváltónk, Isten ártatlan Báránya, a mi bűneinkért halt meg. Dávid a bűnös fiú életbenmaradásáért harcolt, Isten

ártatlan Fiát adta oda, hogy sok bűnös megtartassék.

Jun. 20. II. Sám. 19:1—23. Luk. 17:20—37. Isten véghezvitte a maga kitűzött szándékát, hogy Dávid legyen Izrael egész országának királya. S Dávid Isten kezéből veszi ezt a dicsőséget. Nem a büszkeség támad föl benne, hanem az alázatosság. Kész megbocsátani a bűnét bánó Semeinek. Dávid nem feledkezett meg arról, hogy Isten is megbocsátotta az ő bűnét, s ez indítja arra, hogy ő is megbocsásson. Sok keresztyén megfélekedzik arról, hogy kegyelemben részesülve, neki is irgalmasnak kell lennie, s nem tartania haragot a szívében. Pedig Dávidnál is fényesebb példa áll előttünk, a kereszten függő Jézus szavai: »Atyám, bocsás meg nekik, mert nem tudják mit cselekesznek.«

Jun. 21. II. Sám. 19:24—43. Luk. 18:1—14. Megható, hogy mennyire ragaszkodnak Dávidhoz az alattvalói. Méfíbóset, önmagának gondozásáról egészen megfélekedve várja haza a királyt. Barzillai csak azért nem megy vele, mert túlságosan nagy jutalomnak tartja a maga számára, hogy öreg ember létére a királyi udvar pompájában éljen. Inkább másnak szánja ezt a kitüntetést. Izrael és Júda vetekednek afölött, hogy melyiknek van több joga a királyhoz. Mindenütt megnyilatkozik a király iránt való szeretet. Hát a mi szeretetünket nagy Királyunk iránt, észrevehetik-e az emberek?

Jun. 22. II. Sám. 24:1—4; 10—25. V. Móz. 6:4—13. Dávid szívében bizalmatlanság ébredt az Ur iránt, mikor a népet megszemléltette, mert tudni akarta, hogy mennyi emberi erőre számíthat. S Isten, aki épen az ő gyermekeinél veszi nagyon szigorúan a bizalmatlanságot, csapást bocsát Dávidra és népére. Dávidban azonban hamar fölébred a lelkiismeret, megalázza magát és így az Ur is megbocsát s megszünteti a veszedelmet. Dávid is ember volt, voltak benne gyarlóságok, s nem egyszer engedett a kísértésnek, de szíve sohasem szakadt el az Urtól, s így az Ur mindig fölemelhette a bukásból.

Jun. 23. Luk. 16:19—31. I. Ján. 4:10—21. Máté 13:31—35. Csel. 4:32—35. Ez a bibliai hely nagyon jól megmutatja nekünk, hogy mi az igazi szeretet. Elsősorban is azt, hogy a szeretet

Istentől származik, mert Isten szeretet, vagyis Őbenne van a szeretet teljessége s mi csak ebből meríthetünk. Aki nincs élő összeköttetésben Istennel, abban nem lehet igazi szeretet. A szeretetben nincs félelem, csak bizalom. Ha még félsz az élet nehézségeitől, a haláltól, a halál után következő dolgoktól, akkor még nincs benned teljes szeretet. Akinek a szíve tele van az Istentől nyert szeretettel, az kiárasztja azt embertársaira. Isten szeretete bennünk azáltal lesz nyilvánvalóvá, hogy szeretjük embertársainkat, különösen pedig Isten gyermekeit, lelki testvéreinket.

Jun. 24. Zsolt. 16. Luk. 18:15—27. Felséges képe ez az Urral összeköttetésben levő emberi léleknek. Test és lélek az Urban pihen, az élet göröngyös útját nyugodtan járja, mert tudja, hogy drága örökség vár reá, amelynek örömet és gyönyörűségét hit által már itt is élvezi. Közössége van Isten többi gyermekeivel, azokban gyönyörködik, azoknak társaságát keresi, nem a világi, haszontalan élvezeteket. Boldog élet a hívő ember élete!

Jun. 25. I. Krón. 28:1—10, 20. Luk. 18:28—34. Dávid abban is Isten által engedte magát vezetett, hogy sok fia közül melyikre hagyja királyi trónját. Isten Salamont jelölte ki, neki kell királynak lennie. Dávid mély hittel, szeretettel és bölcseséggel adja meg neki az utasításokat jövőendő nagy feladatának betöltéséhez. Az első és legfőbb az, hogy tökéletes szívvel és jó kedvvel Istennek szolgáljon. Evvel az utasítással kellene minden atyának minden gyermekét elindítania az élet útjára, akármilyen feladatot bízott is arra Isten.

Jun. 26. I. Krón. 29:1—20, Luk 18:35—43. Milyen megragadó kép tárul itt szemeink elé. Dávid az egész népet bizalommal felszólítja arra, hogy támogassa fiát, Salamont, aki még gyermekifjú, és így gyenge a reá váró nagy munka elvégzésére. S milyen örömmel vállalja a nép a segítséget. Azonnal megindul a szabad akaratokból való bőséges adakozás a templom felépítésére, buzgó imádságtól kísérve, amelyben minden dicsőség az Ur nevére száll. Milyen felséges példaadás ez a mai keresztyén gyülekezeteknek!

Jun. 27. Csel. 1:1—11. I. Kir. 2:1—4, 10—12. Dávidnak utolsó gondolata — mielőtt a földi életet itthagyná. — ismét csak az, hogy fiát az Ur útjainak követésére intse. Csak ebben látja

biztosítékát annak, hogy Salamon maga is, és az egész nép is boldog lesz. Nem is biztosítja senki földi életének boldogságát más, csak az Urban való hit, a neki való engedelmesség, az Ő útjainak követése. Hiába igyekeznék földi eszközökkel, tervekkel, emberi összeköttetésekkel megalapozni boldogságunkat, mindezekben csalódnunk fogunk. De, ha arra az egyetlen fundamentumra építünk, melyet Isten maga vetett a Jézus Krisztusra, akkor boldogok leszünk itt és az örökkévalóságban.

Jun. 28. Csel. 1:12—26. I. Kir. 3:1—15. Dávid áldása hamar megfogant Salamonnak. Bár még ifjú volt, mikor álmában megjelent előtte az Ur, s felszólította, hogy kérjen tőle valamit. Nem a világ örömeire, sem földi hatalomra, sem a maga jólétére gondolt, hanem népe javára, amelynek vezetésére bölcseséget kért az Uról. S az Ur itt is beteljesítette azt az ígéretet, amelyet később fejezett ki szent Fia, az Ur Jézus által: »Keressétek először Isten országát és annak igazságát, és ezek mind megadatnak néktek.« (I. i. a földi javak is.)

Jun. 29. Csel. 2:1—13. Péld. 9:1—10. Salamonnak kérése a bölcseségért meghallgatott, mert az ő bölcseségének híre kiterjedt messze országokba is. De Salamon bizonyosságot tesz arról példabeszédében, hogy minden bölcseségnek kezdete, az Urnak félelme. A bölcseség nem emberi szerzemény, hanem isteni ajándék, s nekünk, az újtestamentum gyermekeinek Jézus Krisztusban adott meg, mert az Irás bizonyosságot tesz róla, hogy »Krisztus Jézus bölcseségül lőn nekünk Istentől.« (I. Kor. 1:30.)

Jun. 30. Luk. 14:16—24. I. Ján. 3:13—18. Máté 9:9—13. Róm. 10:1—15. Annak, hogy valaki általment-e a halálból az életre, vagyis megtért-e, legbiztosabb ismertetőjele az, hogy szereti-e embertársait. Ennek a szeretetnek azonban nem csak kegyes érzelmekben és szép csavakban kell nyilvánulnia, mert akkor nem igazi, hanem cselekedetekben. Jézus szeretete életének odaadásában lett nyilvánvalóvá. Nekünk nem kell életünket testi halállal keresztfára adnunk (bár a keresztyén hitnek sok ilyen mártíra is volt és van ma is), de az »én« uralkodásában megnyilvánuló életünket el kell vesztenünk, hogy megtaláljuk igazi életünket (Máté 16:25).

Vargha Gyuláné.